

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ภาษาศาสตร์ประยุกต์: สหวิทยาการเพื่อการแก้ปัญหาด้านภาษา

Applied Linguistics: An Interdisciplinary Approach to
Language-Based Problem-Solving

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม

ดร.เมตตา สุดาจิตรอาภา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์:
สหวิทยาการเพื่อการแก้ปัญหาด้านภาษา

Applied Linguistics:
An Interdisciplinary Approach
to Language-Based Problem-Solving

ถ่ายเอกสารแทนการใช้หนังสือ
คือการทำลายภูมิปัญญาสร้างสรรค์

ภาษาศาสตร์ประยุกต์:
สหวิทยาการเพื่อการแก้ปัญหาด้านภาษา

Applied Linguistics:
An Interdisciplinary Approach
to Language-Based Problem-Solving

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม

ดร. เมลดา สุตาจิตรอาภา

รองศาสตราจารย์

สาขาวิชาภาษาศาสตร์

ภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เมลดา สุดาจิตราภา.

ภาษาศาสตร์ประยุกต์: สหวิทยาการเพื่อการแก้ปัญหาด้านภาษา = *Applied linguistics:*

An interdisciplinary approach to language-based problem-solving.

1. ภาษาศาสตร์ประยุกต์. 2. ภาษาศาสตร์.

P129

ISBN 978-616-314-500-0

ISBN (E-BOOK) 978-616-314-414-0

ลิขสิทธิ์ของรองศาสตราจารย์ ดร. เมลดา สุดาจิตราภา

สงวนลิขสิทธิ์

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 เดือนตุลาคม 2563

จำนวน 100 เล่ม (ฉบับพิมพ์เพิ่ม)

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ (E-BOOK) เดือนตุลาคม 2563

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดยสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ท่าพระจันทร์: อาคารธรรมศาสตร์ 60 ปี ชั้น U1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ถนนพระจันทร์ กรุงเทพฯ 10200 โทร. 0-2223-9232

ศูนย์รังสิต: อาคารโดมบริหาร ชั้น 3 ห้อง 317 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12121

โทร. 0-2564-2859-60 โทรสาร 0-2564-2860

<http://www.thammasatpress.tu.ac.th>, e-mail: unipress@tu.ac.th

พิมพ์ที่โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

แบบปกโดยนางสาวชนิสรา นานอม

ภาพปกโดย รศ.ดร. เมลดา สุดาจิตราภา

พิมพ์ครั้งที่ 1 เดือนสิงหาคม 2561 จำนวน 100 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 2 เดือนกรกฎาคม 2562 จำนวน 100 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 2 เดือนตุลาคม 2563 จำนวน 100 เล่ม (ฉบับพิมพ์เพิ่ม)

ราคาเล่มละ 440.- บาท

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	(8)
บทที่ 1 ภาษาศาสตร์ประยุกต์คืออะไร	1
1.1 ความแตกต่างระหว่างภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์ประยุกต์	1
1.2 ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ประยุกต์	8
1.3 ตัวอย่างหัวข้อการศึกษาทางภาษาศาสตร์ประยุกต์	13
1.4 ระเบียบวิธีวิจัยทางภาษาศาสตร์ประยุกต์	38
1.5 บทสรุป	47
1.6 คำถามท้ายบท	49
บรรณานุกรมบทที่ 1	50
บทที่ 2 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการรับภาษาที่สอง	57
2.1 การรับภาษาที่สองคืออะไร	57
2.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับภาษาที่สอง	59
2.2.1 สัมผัสแบบพหุรูปแบบ	59
2.2.2 แรงจูงใจ	60
2.2.3 ทักษะต่อการเรียนรู้ภาษา	64
2.2.4 อายุ และทฤษฎีสมมุติฐานช่วงอายุวิกฤต	69
2.2.5 อิทธิพลของภาษาที่หนึ่ง	72
2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาที่สอง	76
2.3.1 ทฤษฎีไวยากรณ์สากลลักษณะ	78
2.3.2 ทฤษฎีปัญญานิยม	82
2.3.3 ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์	89

2.4 ระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษาประเด็นที่เกี่ยวกับการรับภาษาที่สอง	98
2.4.1 การวิจัยเชิงปริมาณ	98
2.4.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ	120
2.5 บทสรุป	126
2.6 คำถามท้ายบท	127
บรรณานุกรมบทที่ 2	128
บทที่ 3 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการสอนภาษาต่างประเทศ	135
3.1 ภาพรวมของการสอนภาษาต่างประเทศ	135
3.2 แนวการสอนภาษาต่างประเทศ	141
3.2.1 การสอนภาษาแบบเน้นการสื่อสาร	141
3.2.2 การสอนภาษาแบบเน้นภาระงาน	149
3.2.3 การสอนภาษาแบบผสมผสาน	157
3.2.4 การสอนภาษาต่างประเทศในฐานะที่เป็นภาษากลาง	164
3.3 ระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษาด้านการสอนภาษาต่างประเทศ	176
3.4 บทสรุป	193
3.5 คำถามท้ายบท	194
บรรณานุกรมบทที่ 3	196
บทที่ 4 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการวิเคราะห์ภาษา อัตลักษณ์ และอำนาจ	203
4.1 ภาษาและอัตลักษณ์	203
4.2 ทฤษฎีไวยากรณ์ระบบ-หน้าที่	207
4.2.1 ภาษาในฐานะที่เป็นระบบเชิงสัญลักษณ์	214
4.3 ภาษาและอำนาจ	225
4.4 วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์	230
4.5 ระเบียบวิธีวิจัยในการวิเคราะห์ภาษา อัตลักษณ์ และอำนาจ	236
4.6 บทสรุป	246
4.7 คำถามท้ายบท	248
บรรณานุกรมบทที่ 4	251

บทที่ 5 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการสื่อสารองค์กร	255
5.1 นิยามของการสื่อสารองค์กร	255
5.2 องค์ประกอบของการสื่อสารองค์กร	259
5.3 การสื่อสารภายในองค์กรแบบเป็นทางการและแบบไม่เป็นทางการ	261
5.3.1 การสื่อสารภายในองค์กรแบบเป็นทางการ	261
5.3.2 การสื่อสารภายในองค์กรแบบไม่เป็นทางการ	263
5.4 อิทธิพลด้านวัฒนธรรม	264
5.5 พลวัตของทีม	270
5.6 ความขัดแย้ง	273
5.7 ภาษาและการสื่อสาร	279
5.7.1 อุปลักษณะและการสื่อสารองค์กร	281
5.8 ระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษาประเด็นที่เกี่ยวกับการสื่อสารองค์กร	288
5.9 บทสรุป	299
5.10 คำถามท้ายบท	302
บรรณานุกรมบทที่ 5	304
ดัชนี	309

คำนำ

เมื่อกล่าวถึง ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ หลายๆ คนในแวดวงการศึกษาด้านภาษามักจะมีความเข้าใจรับรู้ ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ ในมุมมองจากประสบการณ์ส่วนตัวที่แตกต่างกันออกไป จากประสบการณ์ของผู้เขียนที่ได้ยินและได้ฟังมา ทั้งจากนักศึกษาและเพื่อนร่วมอาชีพ บางคนยึดติดค่านิยมของ ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ ว่าเป็นการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษ นั่นอาจจะเป็นเพราะปริมาณงานวิจัยที่นักวิชาการในสาขการสอนภาษาอังกฤษได้ผลิตและตีพิมพ์ในวารสารวิชาการทั่วโลก ทำให้ผู้คนรับรู้และเชื่อมโยง ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ กับ การสอนภาษาต่างประเทศเป็นหลักเพียงด้านเดียว ในขณะที่บางคนมีมุมมองต่อ ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ ว่าเป็นศาสตร์ที่ไม่ได้อยู่บนฐานของทฤษฎี เป็นเพียงการมุ่งเน้นด้านกระบวนการปฏิบัติ เช่น การสอนภาษา การแปล เป็นต้น ไม่เพียงแต่ความเข้าใจที่ว่า ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ เน้นไปที่กระบวนการปฏิบัติ หลายๆ คนมักมองข้ามผลลัพธ์ทางสังคมของ ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ ไปโดยสิ้นเชิงเนื่องจากมุ่งให้ความสำคัญไปที่กระบวนการเพียงอย่างเดียว จากประสบการณ์ดังกล่าว ที่ผู้เขียนได้รับรู้มาตลอดระยะเวลา รวม 18 ปีที่ได้ผ่านกระบวนการเรียนในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก การสอน การทำวิจัย และทำงานอยู่ในแวดวงที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ประยุกต์โดยตรง ทำให้ผู้เขียนเกิดแรงบันดาลใจที่จะเขียนตำราที่นำเสนอแง่มุมสำคัญที่เกี่ยวข้องกับ ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ เพื่อให้ทั้งนักศึกษาและผู้สนใจเกิดความเข้าใจ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาด้านภาษาที่เกิดขึ้นกับตัวเองและผู้คนรอบตัวในชีวิตจริง ตลอดจนสามารถบูรณาการทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เข้ากับศาสตร์อื่นๆ เช่น สังคมวิทยา จิตวิทยา ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมศึกษา ในบริบทสังคมวัฒนธรรมที่ตนเองเกี่ยวข้องต่อไป

ตำรา *ภาษาศาสตร์ประยุกต์: สหวิทยาการเพื่อการแก้ปัญหาด้านภาษา* ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 2 นี้ ผู้เขียนได้มีการปรับปรุงและเพิ่มเติมเนื้อหาจากฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 1 เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชา ภ. 451 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ และเพื่อให้ความรู้แก่บุคคลทั่วไปที่มีความสนใจในภาษาศาสตร์ประยุกต์ สำหรับรายวิชา ภ. 451 นั้น เป็นรายวิชาบังคับในระดับปริญญาตรีในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาอังกฤษและ

ภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รายวิชาดังกล่าวมีวัตถุประสงค์มุ่งเน้นให้นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษาศาสตร์และศาสตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง การประยุกต์ความรู้ด้านภาษาศาสตร์ในการศึกษาสาขาวิชาอื่น เพื่ออธิบายปรากฏการณ์และแก้ปัญหาด้านภาษา เนื่องจาก ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ นั้นครอบคลุมหัวข้อและเนื้อหาที่หลากหลาย ผู้เขียนจึงได้เลือกสรรหัวข้อที่นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 มีพื้นฐานความรู้และประสบการณ์โลก ที่จะเชื่อมโยงทฤษฎีเข้าสู่การศึกษาวิจัยเพื่อหาทางแก้ปัญหาด้านภาษา และหัวข้อที่จะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาต่อไปในแง่ของการทำงานและการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม ทั้งนี้ตรา ภาษาศาสตร์ประยุกต์: สหวิทยาการเพื่อการแก้ปัญหาด้านภาษา นั้นมีทั้งสิ้น 5 บท ได้แก่ บทที่ 1 ภาษาศาสตร์ประยุกต์คืออะไร บทที่ 2 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการรับภาษาที่สอง บทที่ 3 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการสอนภาษาต่างประเทศ บทที่ 4 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการวิเคราะห์ภาษา อำนาจ และอัตลักษณ์ และบทสุดท้าย ได้แก่ บทที่ 5 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการสื่อสารองค์กร

สำหรับเนื้อหาในแต่ละบทนั้น ผู้เขียนได้กล่าวถึงทฤษฎีหลักสำคัญที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ได้เลือกไว้ ตัวอย่างเช่น ในบทที่ 2 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้านการรับภาษาที่สอง ผู้อ่านจะได้ศึกษาในเบื้องต้นเกี่ยวกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการรับภาษาที่สอง ได้แก่ ทฤษฎีไวยากรณ์สากลลักษณะ ทฤษฎีปัญญานิยม และทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ ภาษาศาสตร์เชิงสังคม และ สังคมวัฒนธรรม เพื่อที่จะได้สามารถอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์การรับภาษาที่สองของตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ผู้อ่านจะได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีที่มีความสัมพันธ์กับหัวข้อหลักในแต่ละบทแล้ว ผู้อ่านจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยทางภาษาศาสตร์ประยุกต์ทั้งในด้านทั่วไป และด้านที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลักทั้ง 4 หัวข้อ เพื่อที่ผู้อ่านจะสามารถนำความรู้ด้านการดำเนินงานวิจัยไปประยุกต์ใช้ในกระบวนการตั้งคำถาม การหาคำตอบของคำถามวิจัยที่ได้ตั้งไว้ การเก็บข้อมูลในรูปแบบต่างๆ การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูล และการสรุปผลจากงานวิจัยเพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาด้านภาษาต่อไป

จากที่ได้กล่าวมาในข้างต้น ผู้อ่านอาจจะพอเห็นภาพของ ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ ในเบื้องต้น ว่ามีความเกี่ยวข้องกับ การศึกษาเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร โดยมีการประยุกต์ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์และศาสตร์อื่นในการอธิบายปรากฏการณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาษา เพื่อเพิ่มมิติในการศึกษาวิจัย อันนำมาซึ่งการแก้ปัญหาด้านภาษาในสังคม อาทิเช่น ปัญหาด้านการรับภาษาที่สอง การสอนภาษาต่างประเทศ การประกอบสร้างอำนาจและอัตลักษณ์ผ่านการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ และการสื่อสารองค์กร เช่น การใช้ภาษาและการสื่อสารในการจัดการ

กับข้อขัดแย้งในองค์กร เป็นต้น ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ตำรา ภาษาศาสตร์ประยุกต์: สหวิทยาการเพื่อการแก้ปัญหาด้านภาษา นี้จะสามารถตอบสนองสยของผู้อ่านที่มีต่อ ‘ภาษาศาสตร์ประยุกต์’ ตลอดจนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากตำราเล่มนี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ทั้งในแง่ของการพัฒนาการใช้ภาษาของตนเอง การศึกษาต่อในระดับสูงกว่าปริญญาตรี การทำงาน และการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนขอขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่เรียนวิชา ภ. 451 ภาษาศาสตร์ประยุกต์ กับผู้เขียน ทำให้ผู้เขียนได้มีโอกาสเพิ่มพูนประสบการณ์ในการสอนและใช้ตำราเล่มนี้ รวมทั้งเรียนรู้แนวทางในการปรับปรุงตำราเล่มนี้ให้เหมาะสมกับระดับพื้นความรู้ของนักศึกษามากยิ่งขึ้น ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของครูอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนนักวิชาการที่ผู้เขียนได้อ้างอิงถึงในตำราเล่มนี้

ดร.เมตตา สุตาจิตรอาภา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
มิถุนายน พ.ศ. 2562

บทที่หนึ่ง

ภาษาศาสตร์ประยุกต์ คืออะไร

1.1 ความแตกต่างระหว่างภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์ประยุกต์

เมื่อกล่าวถึงนิยามของภาษาศาสตร์ เราจะนึกถึงศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาษาของมนุษย์ (Widdowson, 2000) ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาระดับเสียง คำ ประโยค ข้อความ ตลอดจนทั้งการศึกษาภาษาจากมุมมองว่าภาษาเป็นระบบความหมาย มีการนำเสียง คำ และไวยากรณ์มาเรียงต่อกันอย่างเป็นระบบ การศึกษาภาษาว่าเป็นระบบสัญลักษณ์ที่ใช้สื่อความหมายและสร้างอัตลักษณ์ในการสื่อสาร ซึ่งองค์ความรู้ด้านภาษาศาสตร์ดังกล่าวได้นำมาใช้ในการอธิบายพฤติกรรมด้านภาษาของมนุษย์ (Li Wei, 2014; แสงระวี ดอนบัวแก้ว 2558) โดยการศึกษาทางภาษาศาสตร์จะใช้ฐานคิด ทฤษฎี และวิธีการวิจัยมาใช้ในการเก็บข้อมูล วิเคราะห์ และนำเสนอมุมมองใหม่ๆ ผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์และวิทยาศาสตร์ สาขาภาษาศาสตร์ที่ได้รับการยอมรับและมีการศึกษากันอย่างแพร่หลาย ได้แก่ ภาษาศาสตร์เชิงทฤษฎี (Theoretical Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงรูปนัย (Formal Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงพรรณนา (Descriptive Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงประวัติศาสตร์ (Historical Linguistics) ภาษาศาสตร์สังคมวิทยา (Sociolinguistics) ภาษาศาสตร์จิตวิทยา (Psycholinguistics) ภาษาศาสตร์คลินิก (Clinical Linguistics) ภาษาศาสตร์ปริชาน (Cognitive Linguistics) ภาษาศาสตร์การศึกษา (Educational Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงนิติเวช (Forensic Linguistics) ตลอดจนทั้ง ภาษาศาสตร์ประสาทวิทยา (Neurolinguistics) ซึ่งสาขาทางภาษาศาสตร์ดังกล่าวประกอบไปด้วยสาขาย่อย เช่น สัทศาสตร์ (Phonetics) สัทวิทยา

(Phonology) วิทยาหน่วยคำ (Morphology) วากยสัมพันธ์ (Syntax) อรรถศาสตร์ (Semantics) วัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) วาทกรรมวิเคราะห์ (Discourse Analysis) วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical Discourse Analysis) วัจนลีลาศาสตร์ (Stylistics) การวิเคราะห์ประเภทผลงาน (Genre Analysis) การศึกษาภาษาถิ่น (Dialectology) การรับภาษาที่สอง (Second Language Acquisition) และสาขาย่อยอื่นๆ

ทฤษฎีแนวภาษาศาสตร์ดังกล่าวนำมาใช้ในการค้นคว้าเกี่ยวกับธรรมชาติและองค์ประกอบของภาษาโดยเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับศาสตร์แขนงอื่นๆ เช่น ศาสตร์ด้านสังคม จิตวิทยา การศึกษา ทั้งนี้ นิยามของภาษาศาสตร์นั้น ไม่ได้หมายถึงทักษะการเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งและไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับการเรียนไวยากรณ์แบบดั้งเดิม (Traditional Grammar) นักภาษาศาสตร์เรียกการศึกษากฎเกณฑ์ที่มุ่งเน้นหาคำตอบเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารโดยทั่วไปว่า ภาษาศาสตร์ทั่วไป (General Linguistics) ในตารางที่ 1.1 ได้สรุปตัวอย่างมุมมองที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากฎเกณฑ์ที่นักภาษาศาสตร์ในต่างประเทศเสนอไว้ดังนี้

ตารางที่ 1.1 นิยามของภาษาศาสตร์ของนักภาษาศาสตร์ชาวต่างประเทศ

Aitchison (2012)	Linguistics tries to answer the basic questions ‘What is language?’ and ‘How does language work?’ It probes into various aspects of these problems, such as ‘What do all languages have in common?’, ‘What range of variation is found among languages?’, ‘How does human language differ from animal communication?’, ‘How does a child learn to speak?’, and so on (Aitchison, 2012, p. 1)
-------------------------	--

Widdowson (2010)	Linguistics makes statements about language in general or languages in particular, but these statements are necessarily abstractions from the actuality of language as experienced by its users. From their different theoretical perspectives or positions linguists will map out language in different ways, giving prominence to some aspects (deemed to be essential) at the expense of others (deemed to be incidental) (Widdowson, 2010, p. 10)
Kracht (2008)	In linguistics, language signs are constituted of four different levels, not just two: phonology, morphology, syntax and semantics. Semantics deals with the meanings (what is signified), while the other three are all concerned with the exponent. At the lowest level we find that everything is composed from a small set of sounds, or—when we write—of letters (Kracht, 2008, p. 4)
Crystal (2008)	The scientific study of language; also called linguistic science. As an academic discipline, the development of this subject has been relatively recent and rapid, having become particularly widely known and taught in the 1960s. This reflects partly an increased popular and specialist interest in the study of language and communication in relation to human beliefs and behaviour (e.g. in theology, philosophy, information theory, literary criticism), and the realization of the need for a separate discipline to deal adequately with the range and complexity of linguistic phenomena; partly the impact of the subject's own internal development at this time, arising largely out of the work of the American linguist Noam Chomsky and his associates, whose more sophisticated analytic techniques and more powerful theoretical claims gave linguistics an unprecedented scope and applicability (Crystal, 2008, p. 283-284).

จากตารางที่ 1.1 สามารถสังเกตได้ว่าภาษาศาสตร์เป็นศาสตร์ที่มีลักษณะเป็นไปในการทำงานเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ที่มีกระบวนการศึกษา ทดลอง วิจัยอย่างเป็นระบบ และมีสาขาย่อยที่มุ่งเน้นการศึกษารรรมชาติของภาษาจากมุมมองที่มีความหลากหลายดังที่ได้กล่าวไว้เบื้องต้น ภาษาศาสตร์ยังมีลักษณะเป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive) และเชิงวัตถุวิสัย (Objective) ในส่วนของมุมมองการศึกษาภาษาในเชิงพรรณนานั้นหมายถึง การศึกษารูปแบบการใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความกระจ่างในปรากฏการณ์ทางภาษาต่างๆ จากการศึกษาและเก็บข้อมูลภาษาที่ใช้อยู่จริง ไม่ใช่การศึกษาภาษาจากกฎเกณฑ์ที่มีการบัญญัติขึ้นมาว่าเป็นมาตรฐานของภาษาใดภาษาหนึ่ง ตัวอย่างของการศึกษาการใช้ภาษาเชิงพรรณนานั้น ได้แก่ การศึกษาการเลือกใช้คำอันเป็นกลวิธีทางวาทกรรมที่องค์กรธุรกิจข้ามชาติใช้ในการสร้างอัตลักษณ์องค์กร โดยการเก็บตัวอย่างภาษาที่ใช้อยู่จริงที่ปรากฏบนเว็บไซต์องค์กรธุรกิจดังกล่าว การศึกษาปรากฏการณ์ทางการใช้ภาษาในเชิงพรรณนาคือจะช่วยให้ นักภาษาศาสตร์สามารถศึกษาการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นจริงตามยุคสมัยโดยไม่ได้อึดติดกับกฎเกณฑ์ที่มีการบัญญัติขึ้นมาแต่ดั้งเดิมและไม่ได้มีการเปรียบเทียบกับช่วงเวลาอื่นๆ ที่ผ่านมา นอกจากการศึกษาภาษาในเชิงพรรณนาแล้ว การศึกษาภาษาศาสตร์ยังเป็นไปในเชิงวัตถุวิสัย นั่นคือการศึกษาภาษาจากมุมมองที่เป็นกลาง ไม่ขึ้นอยู่กับอัตวิสัยของผู้วิจัย หรือความคิดเห็นส่วนตัวของนักภาษาศาสตร์ หากแต่นักภาษาศาสตร์มองการศึกษาภาษาจากมุมมองที่เป็นกลาง ตัวอย่างเช่น การจะกล่าวในเชิงอัตวิสัยเกี่ยวกับปัญหาการใช้ tenses ในภาษาอังกฤษ ว่ากลุ่มผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ไม่มีความสามารถในการใช้ tenses ได้อย่างถูกต้อง เพราะว่าในภาษาไทยไม่มีการผันคำกริยา ในประโยคให้เป็นไปตามกาลเวลาของเหตุการณ์ เพียงแต่ใช้กลุ่มคำหรือนามวลีเพื่อระบุเวลาในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตเท่านั้น การสรุปในลักษณะเช่นนี้เป็นการสรุปที่เกิดจากอคติความคิดเห็นส่วนตัว ซึ่งนักภาษาศาสตร์จะไม่ใช่อคติความคิดเห็นส่วนตัวมาตัดสินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยแค่จากการที่ภาษาไทยไม่มีการผันคำกริยา แต่จะมองประเด็นเรื่องมีหรือไม่มีการผันคำกริยาในภาษาใดภาษาหนึ่งไปในเชิงของคุณลักษณะจำเพาะเท่านั้น การศึกษาภาษาจากมุมมองในเชิงพรรณนาและวัตถุวิสัยนั้น จำเป็นต้องเกิดขึ้นจากกระบวนการตั้งคำถามในลักษณะของวิทยาศาสตร์ การตั้งสมมุติฐาน การเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยเพื่อค้นหาคำตอบของคำถามที่ได้ตั้งไว้ (Richards, Ross, & Seedhouse, 2012; Paltridge & Phakiti, 2010; Dörnyei, 2007) ทั้งนี้หัวข้อเกี่ยวกับการตั้งคำถามวิจัย การตั้งสมมุติฐาน การเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลจะนำมากล่าวถึงในส่วนท้ายของบทที่หนึ่งต่อไป

อย่างไรก็ตามแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ทั่วไปดังที่ได้กล่าวถึงก่อนหน้านี้มี วัตถุประสงค์หลักอยู่ที่การศึกษาองค์ประกอบ รูปแบบของภาษา โดยไม่ได้พุ่งเป้าไปยังการแก้ไข ปัญหาอันเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในบริบทสังคมวัฒนธรรมที่รูปแบบของภาษาดังกล่าวได้ ก่อกำเนิดขึ้น (Davies, 1999) จุดเริ่มต้นของการประสานองค์ความรู้ทางภาษาศาสตร์เข้ากับการ แก้ไขปัญหาต่างๆ ในสังคม เริ่มก่อตัวขึ้นมาจากสาขาย่อยหนึ่งของภาษาศาสตร์ นั่นคือ ภาษาศาสตร์การศึกษา (Educational Linguistics) ซึ่งมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาคุณภาพการเรียน การสอนภาษาในสถาบันการศึกษาระดับต่างๆ โดยมีการเชื่อมโยงการเรียนการสอนภาษาเข้ากับ นโยบายการศึกษา การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษา ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและ วัฒนธรรมในบริบทการศึกษานั้นๆ ความรู้ด้านภาษาศาสตร์ของตัวผู้สอน ตลอดจนการปฏิบัติ ในห้องเรียน สาขาภาษาศาสตร์การศึกษานี้จึงเป็นสาขาเริ่มแรกที่มีการผสมผสานทฤษฎีพฤติกรรม การเรียนรู้ภาษา และทฤษฎีการศึกษาเข้ากับวิธีวิทยา (Methodologies) เพื่อหาแนวปฏิบัติและ นโยบายในการพัฒนาการเรียนภาษาในบริบทการศึกษา (Brumfit, 2010; Davies, 1999) อย่างไรก็ตามภาษาศาสตร์การศึกษามุ่งเน้นในด้านการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียน การสอนภาษาในบริบทการศึกษาในมุมกว้าง เช่น ภาษากับนโยบายการศึกษา แต่ไม่ได้คำนึงว่าจะนำ ผลจากงานวิจัยไปตอบสนองความต้องการและปัญหาเฉพาะของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ด้วยเหตุนี้ ภาษาศาสตร์ประยุกต์จึงได้ถือกำเนิดขึ้นในเวลาต่อมา โดยมีความพยายามเพื่อที่จะครอบคลุม ในประเด็นดังกล่าว

ภาษาศาสตร์ประยุกต์กำเนิดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในมุมที่เฉพาะเจาะจงในแง่ของสถานการณ์และบริบทสังคมวัฒนธรรมที่มีความจำเพาะเจาะจง ในการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในบริบทสังคมวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง (Groom & Littlemore, 2011; Davies, 1999) งานวิจัยทางภาษาศาสตร์ประยุกต์ถือกำเนิดขึ้นมาตั้งแต่ สมัยศตวรรษที่ 19 ในยุโรป (Knapp & Antos, 2016) แต่เป็นไปในลักษณะของการประยุกต์ใช้ ทฤษฎี (Theoretically applied) จนกระทั่งภาษาศาสตร์ประยุกต์เริ่มมีบทบาทสำคัญตั้งแต่ยุค ปลายปี 1970 ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างงานวิจัยที่เริ่มมีการตีพิมพ์อย่างแพร่หลายในช่วงนั้น และ มีการพัฒนาต่อเนื่องมาเป็นลำดับ ตัวอย่างการเชื่อมโยงประเด็นปัญหาทางสังคมอันเกี่ยวข้องกับการ ศึกษาด้านภาษาในบริบทต่างๆ เพื่อนำมาซึ่งวิธีการแก้ไขปัญหามีความหลากหลายมากขึ้น (Knapp & Antos, 2016) เช่น ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ปัญหา ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในองค์กร ปัญหาที่ เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการครอบงำและสถาปนาอำนาจ ตลอดจนปัญหาที่

เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการแปลและล่าม และอื่นๆ Cook และ North (2010) ได้นำเสนอ มุมมองที่มีต่อภาษาศาสตร์ประยุกต์ไว้ดังต่อไปนี้

Applied linguistics cannot of its nature remain within an ivory tower where disciplinary identity can be easily preserved, but must rather get its hands dirty by entering and engaging with the real-world problems that it purports to examine, and in which it has some pretensions to intervene. Addressing real-world problems will only have validity if they can be treated in the round (p. 5).

จากมุมมองของ Cook และ North (2010) จะสังเกตได้ว่า ภาษาศาสตร์ประยุกต์ อันแท้จริงนั้นจะมุ่งเน้นการตอบสนองปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ศึกษาประเด็นที่จับต้องและสัมผัสได้ ที่เกิดขึ้นในสังคมมากกว่าการนำเสนอองค์ความรู้และทักษะที่เป็นนามธรรมจับต้องไม่ได้แต่เพียง องค์ประกอบเดียว เนื่องจากนักภาษาศาสตร์ประยุกต์เชื่อในคุณค่าของการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ มาแก้ปัญหาต่างๆ ของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรง เช่น นักเรียนที่เรียนภาษาที่สอง ครูผู้สอน เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามการประยุกต์ความรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อมาแก้ปัญหาดังกล่าวจำเป็นต้องเกิดมาจากกระบวนการที่นำแนวคิด ทฤษฎีภาษาศาสตร์มาผนวกเข้ากับวิธีการวิจัย มีการตั้งคำถามเพื่อหาคำตอบอย่างเป็นระบบและใช้ระเบียบด้านการวิจัยที่มีความเหมาะสมกับหัวข้อที่ ศึกษา เช่น มีการดำเนินการวิจัยทั้งแบบเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ องค์ความรู้ทางภาษา ศาสตร์ประยุกต์ไม่สามารถเกิดขึ้นมาจากการใช้การสังเกตการณ์อย่างไม่เป็นระบบหรือการใช้ การสันนิษฐานและ/หรือความรู้สึกแต่เพียงอย่างเดียว แต่จำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจอันถ่องแท้ เกี่ยวกับปัญหาที่ต้องการจะหาวิธีการแก้ปัญหาและอาศัยองค์ความรู้ทางภาษาศาสตร์ ตลอดจนทั้ง ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการวิจัย ซึ่งทั้งสามสิ่งนี้ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของการศึกษาด้าน ภาษาศาสตร์ประยุกต์

ในทำนองเดียวกัน Li Wei (2014) ได้กล่าวสรุปถึงนิยามของภาษาศาสตร์ประยุกต์ ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับ Cook และ North (2010) ว่าภาษาศาสตร์ประยุกต์สามารถนำมาใช้ เป็นวิธีวิทยา (Methodologies) เนื่องจากภาษาศาสตร์ประยุกต์มีความเกี่ยวเนื่องกับวิธีการแก้ไข ปัญหา ซึ่งประเด็นนี้เองที่ทำให้ภาษาศาสตร์ประยุกต์มีความแตกต่างจากภาษาศาสตร์ทั่วไปที่เน้น แค่การศึกษาและพรรณนาการใช้ภาษาแต่เพียงด้านเดียว Li Wei เน้นว่าเมื่อพูดถึงประเด็นเรื่อง

การแก้ ‘ปัญหา’ ปัญหาในที่นี้ไม่ได้มีความเกี่ยวข้อง กับสาขาใดสาขาหนึ่งเท่านั้น เช่น การสอนภาษา (Language Teaching) หรือ ภาวะสองภาษา (Bilingualism) หรือ ภาวะพหุภาษา (Multilingualism) ซึ่งไม่ใช่ปัญหาโดยตรงของนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ แต่ปัญหาในที่นี้หมายถึง ปัญหาที่เกิดขึ้นภายใต้การสอนภาษา หรือ ภายใต้ภาวะสองภาษา ซึ่งการแก้ไขปัญหานั้น นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ที่เกิดภายใต้การสอนภาษานั้นถือว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีเรื่อยมาตั้งแต่ยุคปลายปี 1970 มาจนถึงปัจจุบัน ในการแก้ไขปัญหานั้นนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ที่เกิดภายใต้สาขาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษานั้น บ่อยครั้งที่นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ต้องนำฐานคิดทฤษฎีที่มาจากหลากหลายสาขาเข้ามาช่วยในการแก้ปัญหานั้นที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา (Knapp & Antos, 2016) ตัวอย่างหัวข้อของการศึกษาจะนำมาอภิปรายในส่วนถัดไป Li Wei (2014, p. 13) ได้กล่าวถึงนิยามของภาษาศาสตร์ประยุกต์ไว้อย่างน่าสนใจว่า

Applied Linguistics is a methodology in itself, because it is concerned with real-world problems in which language plays a central role. Such a problem-solving approach distinguishes Applied Linguistics from other methodologies where the main concern may be hypothesis testing or theorization. In the meantime, Applied Linguists can employ a wide range of methods in collecting and analyzing data, many of which are commonly used by sociolinguists, psycholinguists, clinical linguists, educational linguists and others.

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น อาจพอสรุปได้ว่าผู้ที่เรียกตัวเองว่าเป็นนักภาษาศาสตร์ประยุกต์นั้น จำเป็นต้องมีความเป็นสหวิทยาการ (Knapp & Antos, 2016) เนื่องจากนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ต้องมีส่วนในการแก้ไขปัญหานั้นที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ซึ่งปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษานั้นมีความหลากหลายมากมาย จึงไม่อาจที่จะพึ่งพาอาศัยแต่เพียงฐานคิดทฤษฎีใดเพียงทฤษฎีหนึ่งมาใช้ในการแก้ปัญหานั้นได้ นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์ประยุกต์จำเป็นต้องสามารถเสนอแนะข้อสรุปที่ผู้คนในชุมชนหรือสังคมนั้นๆ จะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไปได้ เช่น นักภาษาศาสตร์ประยุกต์อาจนำเสนอแนวทางการแก้ปัญหาคำผิดของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในห้องเรียนว่าผู้สอนควรให้ feedback เพื่อปรับปรุงแบบตรงตัว (Explicit corrective feedback) เมื่อผู้เรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องเพื่อเพิ่มความตระหนักรู้ในการใช้

ภาษาของผู้เรียน การนำเสนอแนวทางการแก้ปัญหาถือเป็นหน้าที่หลักของนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ ประเด็นสุดท้ายคือ การศึกษาภาษาโดยการพรรณนาการใช้ภาษาแต่เพียงมิติเดียว โดยไม่มีการนำเสนอทางออกที่บุคคลในสังคมนำไปประยุกต์ใช้ต่อไปได้นั้น สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์จะไม่ถือว่าการศึกษานั้นเป็นภาษาศาสตร์ประยุกต์ ตัวอย่างเช่น หากนักวิชาการท่านหนึ่งศึกษาวาทกรรมการเมือง โดยปราศจากการนำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาหรือสร้างความตระหนักรู้ในสังคม นักวิชาการท่านนั้นจะถูกจัดว่าเป็นนักวาทกรรมวิเคราะห์ ไม่ใช่ภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Edwards, 2014; Li Wei, 2014; Larsen-Freeman, 2013; Simpson, 2013) Knapp & Antos (2016, p. 8) ได้ให้นิยามที่น่าสนใจของภาษาศาสตร์ประยุกต์ในแง่ของการเน้นบทบาทในการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับชุมชนและสังคม โดยที่ชุมชนและสังคมนั้นมีส่วนในการแสดงความคิดเห็น รวมทั้งหยิบยกปัญหาที่ต้องการจะได้รับการแก้ไขจากนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ ว่า

If, however, applied linguists have to regard themselves as part of a community of practice, it is obvious that it is the entire community which determines what the respective subject matter is that the applied linguist deals with and how. In particular, it is the respective community of practice which determines which problems of the practitioners have to be considered. The consequence of this is that applied linguistics can be understood from very comprehensive to very specific, depending on what kind of problems are considered relevant by the respective community.

1.2 ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ประยุกต์

สืบเนื่องจากการอธิบายก่อนหน้านี้ว่าภาษาศาสตร์ประยุกต์นั้นถือกำเนิดขึ้นมาจากสาขาภาษาศาสตร์การศึกษา จึงทำให้คนส่วนใหญ่มีมุมมองต่อภาษาศาสตร์ประยุกต์ว่าเป็นศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาเพียงอย่างเดียว (Sealey & Carter, 2010) หรือมองว่าภาษาศาสตร์ประยุกต์นั้นเป็นการประยุกต์ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ และระเบียบวิธีวิจัยทางภาษาศาสตร์มาแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับภาษา อย่างไรก็ตามขอบข่ายของภาษาศาสตร์ประยุกต์นั้นไม่ได้จำกัดอยู่แค่เพียงการสอนภาษา และ/หรือการแก้ไขประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภาษา หรือ

พฤติกรรมการใช้ภาษาเท่านั้น หากแต่ภาษาศาสตร์ประยุกต์ยังครอบคลุมสาขาย่อย 4 ประเภทด้วยกัน โดยประเภทรากนั้นจะครอบคลุมในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภาษาและการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาภาษาที่หนึ่ง และการศึกษาภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาที่สอง ภาษาต่างประเทศ ซึ่งในกลุ่มนี้นั้นจะมีนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ให้ความสำคัญและสนใจเป็นอย่างมาก (Cohen & Macaro, 2013; Brown & Larson-Hall, 2012; Richards, 2006) ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะของผู้เรียนชาวไทยนั้นได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก ในบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ได้ประสมทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง กล่าวคือ ทฤษฎีเชิงปฏิสัมพันธ์ (Interactionist theory) มาใช้ในการเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนผ่านสื่อกลางคือการใช้ภาษาอังกฤษและใช้ระเบียบวิธีวิจัยประเภทย่อยๆ ในการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย และการที่ผู้สอนและผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์และสื่อสารกันผ่านการใช้ภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ยังได้ปรับใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในรูปแบบของการที่ผู้สอนภาษาให้ feedback เพื่อปรับปรุง (Corrective feedback) ในรูปแบบต่างๆ เมื่อผู้เรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในลักษณะเดียวกันกับการที่ผู้ปกครองดูแลให้ feedback แก่เด็กที่เริ่มรับภาษาที่หนึ่ง ทั้งนี้เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีการพัฒนาการในการใช้ภาษาเป้าหมายและเกิดการเรียนรู้ภาษาที่สอง นอกจากนี้ยังมีประเด็นย่อยที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบทางการใช้ภาษา การแก้ปัญหาการใช้ภาษาของผู้ที่ใช้ภาษาที่หนึ่งและสองในด้านการออกเสียง การเขียน การอ่าน และ ไวยากรณ์ เป็นต้น

สาขาย่อยประเภที่สองที่นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ให้ความสนใจในการแก้ไขปัญหาคือ การใช้ภาษาสื่อสารในบริบทการทำงานด้านต่างๆ เป็นต้นว่า การสื่อสารในองค์กร การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารระหว่างแพทย์กับคนไข้ การใช้ภาษาเพื่อการประชุมทางธุรกิจ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจในรูปแบบของอีเมล รวมถึงนโยบายการใช้ภาษาในองค์กร (Evans, 2013; Kassim & Ali, 2010) ซึ่งประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาและการสื่อสารในที่ทำงานนั้นเป็นประเด็นที่มีความสำคัญมากในหลายๆ บริบท เช่น การที่แพทย์ไม่สามารถสื่อสารแจ้งอาการป่วยแก่คนไข้ได้นั้น ก่อให้เกิดโทษอย่างมาก หรือไม่ก็สามารถสื่อสารแจ้งข่าวร้ายแก่คนไข้ได้อย่างเหมาะสม จนทำให้คนไข้เกิดความเข้าใจในอาการเจ็บป่วยผิดไปจากความจริง และอาจทำให้อาการเจ็บไข้ได้ป่วยนั้นรุนแรงหรือกำเริบขึ้นได้ ดังนั้น นักภาษาศาสตร์ประยุกต์จึงเริ่มเข้ามามีบทบาทในสาขาย่อยประเภทย่อยนี้และใช้วิธีการศึกษาเชิงพรรณนาเก็บรวบรวมข้อมูลการใช้ภาษาจริงในบริบทวัฒนธรรมเป้าหมายเพื่อศึกษาปัญหาและหา